

Sententias

The background of the cover is a stylized illustration. It features a woman from the chest up, wearing a red, one-shoulder dress with a jeweled neckline. She has red lips and is looking slightly to the side. In the foreground, a straight razor with a black handle and a silver blade is lying on a red, draped fabric. The overall color palette is dominated by reds and purples.

ROČNÍK 1 | ČÍSLO 3 | ČERVENEC 2019

E-ZIN • ČASOPIS, KDE VĚTY DÁVAJÍ SMYSL

JANA JIRÁSKOVÁ
AUTORKA KNIHY **ZBLÁZNILA SES?**

JAN TOMÁNEK
AUTOR THRILLERU **MOTÝLÍ KŘÍK**

ROMAN CÍLEK
DRŽITEL CENY JIŘÍHO MARKA
ZA KNIHU **LETOPISY ZLOČINU**

Sententias

Talent Pro Art

Jana Franče Jirásková

Pět mandarinek

„Neoblíkneš se?“

„Proč?“ usmála se Ilona.

Seděla v křesítku se zkříženýma nohama, v pravý ruce držela hrneček s kafem.

„Měla by ses oblíknout.“

„Ráda po milování zůstávám co nejdýl nahá, " řekla ona a napila se, „vadí to?“

„Ne, ale neměla bys tady takhle sedět.“

„Ale proč? Nelíbím se ti?“

Luboš si sedl před ní na zem. Políbil jí na palec u nohy, pak na nárt a zamumlal:

„Protože bych se taky nemusel udržet a mohl bych na tebe zas vlítnout.“

„To by ale vůbec nevadilo,“ přimhouřila oči.

Luboš jí začal olizovat kotník. Předklonila se a položila hrnek na stoleček. Její prso se při tom dotklo jeho hlavy. Začala ho hladit ve vlasech.

„Krásně voníš,“ zašeptal, „směsí našich těl.“

Ilona přitáhla jeho hlavu blíž k sobě, do těsný blízkosti svého klína. Jirka se odtáhl.

„To ti ani trochu nevadí sedět nahá na křesle, v kterém si třeba předevcírem hověla jiná? Co když tam nedávno před tebou byla rozcapená nějaká buchta a já jí to dělal prstama? Všude tady tekly její šťávy, přímo stříkala a ty si v tom teď lebedíš...“

„Proč to říkáš?“ zeptala se Ilona, „chceš, abych žárlila?“

„Ale vůbec ne,“ rozesmál se, „jenom ti chci naznačit, že se chováš divně. Že to může bejt šíleně nehygienický si někam dřepnout jen tak.“

„Ty se, sakra, chováš divně,“ zamračila se, „proč chceš všechno pokazit? Podle té tvojí logiky bych se musela rozpakovat lízt nahá i do tvojí postele! Vlastně do jakýkoli postele, protože kdo ví, co se tam mohlo dít předevcírem.“

Luboš se zvedl a sednul si do vedlejšího křesla. Bavilo ho, jak lehce se Ilona nechala vytočit.

„Ale to já tě přece jen tak škádlím, zlato.“

Ilona se dál plně věnovala pití kávy, pohled upřenej směrem k psacímu stolu, na kterým leželo ve skleněný misce pět mandarinek.

Pět mandarinek dvakrát týdně. Každou středu a neděli odpoledne. Pět mandarinek pro Lubošovu mámu. Pět mandarinek jako důkaz lásky? Vděčnosti? Jako nedostatek fantazie? Jako alibi? Zítra je nahází do batohu, půjde s nimi skoro přes celý město, proplíží se studenou nemocniční chodbou pokud možno tak, aby ho zas cestou neodchytila zdravotní sestra s ohromným předkusem a rozložitým pozadím. Pojmenoval si ji „sestra Zubatá“ („Tak zase za maminkou? Často o vás mluví.“). Ve stísněným pokoji vymalovaným žlutě položí mandarinky na opatlanej kovovej stoleček vedle postele, na který už čtyři měsíce leží jeho máma („Že si děláš takovou škodu, Lubíku.“).

Ale až zítra. Dneska si ještě užije trochu sexu a večer si skočí na pár piv. Ilona vstala, otevřela okno a sebrala ze země svojí kabelku. Kromě ní jsou na zemi ještě její džíny, kalhotky a podprsenka. Tričko přistálo neznámo kde.

„Musíš se producírovat kolem toho okna?“ houknul na ní Luboš.

Ilona se přehrabovala v kabelce.

„Chceš taky cigáro?“ zeptala se.

„Jo, dojdou pro popelník,“ řekl Luboš a odešel do kuchyně.

Když se vrátil, seděla Ilona v křesílku a loupala mandarinku. Slupky skládala na hromádku na stoleček vedle krabičky s cigaretami.

„Jeden můj kamarád říkával mrdalinky,“ usmívala se.

Luboš na ni koukal s kamennou tváří.

„Já vím,“ uznala, „je to trapný.“

Luboš položil popelník, sedl si a zapálil si.

„Chceš?“ natáhla Ilona směrem k němu ruku s ovocem.

„Ne, dík, já mám radši pomrdanče.“

Ilona přemýšlela, proč sem za ním vlastně chodí. Proč se na něj dokonce těšívá? Od začátku přece ví, že je to divnej patron. Dodnes neví, co přesně si o něm myslet. Ani po čtvrt roce nemůže říct, že by si byli blízcí, že by se jejich vztah někam posunul nebo někam směřoval. Sama nechápe, proč pokračuje ve schůzkách (přesněji v souložení) s člověkem, kterej s ní jedná jako s věcí. Jak je možný, že ho dávno neposlala do háje? Každýho jinýho už by dávno označila za arogantního sebestřednýho kreténa. Luboš ne. Luboš se jí zdá bejt tajemnej a zajímavěj.

Luboš típnul cigaretu a zeptal se:

„Zdržíš se do rána?“

V jeho hlasu nebyl ani náznak, jestli o to stojí. Samotnýho ho překvapilo zjištění, jak moc touží po tom, aby ještě zůstala. Už delší dobu věděl, že ona je jediná, o kterou má fakt zájem. Dalo by se říct, že je to jediná seriózní ženská, s kterou spí. Jediná, s kterou si umí představit obyčejnej rodinný život. S kterou by chtěl zestárnout. Vedle který by snesl se probouzet každé den. Báł se, aby jí nevyplašil tím, že to celý myslí moc navážno. Byla tak sebevědomá a soběstačná. Ilona se podívala na hodiny nade dveřmi. Za deset minut šest.

„Že bych skočil pro pivo, třeba,“ navrhnul Luboš,“ anebo že bysme si skočili na točený?“

„Dobrej nápad,“ usmála se Ilona, „pokud najdu tričko.“

Na zahrádce nedaleký hospůdky bylo celkem živo. Rodiny s malejma dětma, skupinka důchodkyň s turistickýma holema, pár štamgastů, dva mladičké milenecký páry. Ilona se koukala po lidech, cítila se uvolněně a spokojeně. Luboš do sebe lil piva se zasmušilým výrazem, mezi prsty otáčel zapalovačem, poťukával s ním o stůl. Jejich komunikace se scvrkla na věty typu: „Na to, že je půlka května, je fakt teplo.“ „Pivo by mohlo bejt studenější.“ „Je to moc fajn, když už se dá sedět venku.“ Iloně to nevadilo. Zvykla si, že mimo postel to mezi nimi jaksi vážne. Vlastně jí to přišlo jako fajn změna. Týpků, co v jednom kuse melou pantem, vypravujou vtipný a ještě vtipnější historky, měla už za svůj život dost. A taky doufala, že když bude trpělivá, pochopí jednou Lubošovu duši. Když dopíjela třetí pivo, naznačila Lubošovi, že už by mohli jít.

„Říkám ti, neříkej mi, co mám dělat!“ vyjel na ni. „Snad vím nejlíp, co mám dělat!“ zakřičel a honem si objednal další pivo, přestože svý šestý měl ještě skoro plný před sebou.

Hned na to se na ní podíval smutnýma psýma očima a potichu řekl:

„Promiň. Potřebuju se prostě nějak uvolnit, odreagovat. Taky mám city, víš?“

Přestože Ilona netušila, kam přesně tím míří, kývla:

„Jasně, jasně, že máš city.“

Poprvé ji napadlo, že Luboš je možná strašně hodnej a strašně smutnej chlap. A toužila ho konejšit a chlácholit a pofoukat mu všechny šrámy, který mu život uštědřil a o kterých ona, zatím, vůbec nic neví.

Do bytu se vrátili něco po půlnoci. Luboš vrávorál, a co chvíli Iloně říkal:

„Já po tobě fakt nechci, abys mě měla ráda! Nemusíš mě mít ráda!“

„Jojo,“ přitakávala ona, „už jsi mi to dneska říkal aspoň stokrát.“

Pomohla mu svlíknout a za ruku ho odvedla do sprchy. Užívala si vlažnou vodu, dotýkání se Lubošova těla, pocit, že už zase jsou na celičském světě jen oni dva. Pak poklekla a vzala do úst jeho pyj. Rychle a rázně, aniž by ho předtím laskala. Špičkou jazyka přejížděla žalud, jinak hlavou nehýbala. Čekala, až se Luboš sám začne hýbat v bocích. Luboš hlasitě funěl a mezi vzdechy řval do proudu vody:

„Nemusíš mě mít, kurva, ráda!“

Neslyšela ho.

Když potom kouřili v posteli, měla hlavu položenou na jeho hrudníku, levou nohou ho objímala kolem stehén.

„Nejsem těžká?“ zeptala se.

Luboš se začal šíleně smát.

„Hele, to mi nebudeš věřit! To mi připomnělo, že jsem kdysi šukal holku, co neměla nohu.“

„No a?“

Iloně to nepřipadalo moc legrační.

„Vždycky než jsme na to hupsli, sedla si na kraj postele, sundala si protézu a obřadně jí položila na zem.“

„Kolik jí bylo?“

Luboš otázku přeslechl nebo ignoroval.

„V určitým směru to bylo praktický, měl jsem dojem, že se do ní můžu dostat mnohem hloub. Ale koukat jsem na ten pahejl nemohl.“

Ilona típla cigaretu do popelníku na Lubošově břiše, podívala se na jeho tmavě hnědej úd. Pousmála se, protože jí při tom napadlo: „Takovej pahejl.“

„Pojď už spát,“ zašeptala Lubošovi do ucha.

Otočil se, podíval se jí do očí a zeptal se:

„Umíš si představit, že jsem měl takovou holku?“

„No, asi jo.“

„A nepřipadá ti to úchylný?“

„Ne, proč? Přece by... přece i...“ začala Ilona trochu koktat, „přece i jiný lidi mají právo... můžou...“

„To nemyslím!“ rozčílil se Luboš, „myslím, jestli ti nepřipadá úchylný si představovat, jak drbu jinou ženskou a k tomu postiženou? Jsi normální?“

Nebo tě to vzrušuje? Jo? Tak si k tomu ještě přidej, že pokaždý šíleně řvala, často jsem byl na rozpacích, jestli to není bolestí, ale nebylo, protože když jsem zpomalil, volala *nepřestávej!* Tak co? Baví tě to? Seš spokojená?“

„Ale to ty ses přece ptal...“ chtěla mu Ilona připomenout tu nevinnou otázku, kterou tohle všechno začalo.

Luboš si kleknul na postel, chytil Ilonu pevně za boky, mezi zuby chytil jemně její bradavku a chvíli si s ní hrál.

„Na všechny čtyři,“ zašeptal potom, „miluju tě zezadu.“

Jo, zezadu ji miloval a taky ji miloval ve chvíli, kdy se za ní zabouchly dveře a odešla. Nějak se mu pokaždý ulevilo. Netušil proč, ale byl z ní dost nervózní. Znepokojoval ho zřejmě její klid a její přímočarost. Věděl, že Ilona je po dlouhý době ženská, od který chce víc než sex. Ale dělal všechno pro to, aby si myslela opak.

„Ani ty blbý šlupky si po sobě neuklidíš!“ nadával nahlas, zapnul batoh, hodil si ho na záda a šel.

„Dneska jen čtyři?“ zeptala se máma s výčitkou v hlase, ale hned dodala, „no to nevádí, to nic.“

Naznačila rukou, aby k ní šel blíž a pošeptala mu:

„Představ si, že jeden můj známej kdysi říkal místo mandarinka mandelinka.“

Lubošovi se ulevilo. V první chvíli se bál, že uslyší z úst svojí mámy „mrdalinka“. To by asi nechtěl. Asi by nevěděl, kam s očima a jak na to zareagovat. Takhle mohl říct:

„To je vtipný. Pletl si mandarinky s těma broukama,“ i když mu to pochopitelně vůbec vtipný nepřipadalo.

„No, on si pletl různé věci,“ dala by se ráda do vzpomínání máma, ale Luboš jí přerušil:

„Venku je nezvykle teplo na to, že je polovina května.“

„Mně je tady jedno, jak je,“ povzdechla si máma, „jsem tady zavřená jak v kriminále a sluníčko sem jde jen chvíli ráno.“

„A vařej tady dobře?“ zeptal se Luboš, i když si uvědomoval, že ho to vlastně vůbec nezajímá, a že se na to ptá každou návštěvu už několik týdnů a pokaždý dostane stejnou odpověď: „To víš, nemocniční strava.“

„To víš, nemocniční strava,“ odpověděla máma automaticky, „neslaná nemastná. Ale já už toho moc nesním. Už jen přežívám...“